

הבטן?

כשמעונה שווארץ הגיעה ארצה, יחד עם בעלה, נורמן רוזווד, לביקור קצר, פגשו אותה ידידים בשרה התלווה. כולם הסתכלו ישר על הבטן שלה ואמרו: "אה, מה קרה?"

למחרת היא פגשה אחת מידידותיה. הי ידידה הסתכלה על הבטן שלה ואמרה: "אה, איפה הבטן שלך?" שמעונה הסתכלה על הבטן שלה, ראתה שהיא עדיין ישנה שם. במקום בו היתה כל ימי חייה, משכה ב' כתפיה, והתפלאה.

אבל למחרת עצר אותה שוב מישהו ב' רחוב, הסתכל עליה בתימהון רב ישאל

שמעונה ונורמן

אותה: "מה זה, אין לך בטן?" שמעונה התחילה להרגיש שמשהו לא בסדר אצלה. היא התלוננה על זה בפני בעלה, ובעלה הרגיע אותה והבטיח לה ששום דבר לא קרה לבטן שלה. אבל עוד באותו יום העיר לה מישהו על הבטן שלה. את האדם הבא שהביט עליה בתימהון

לאחר הנשואין

אין כל קשר הכרחי בין חתונה מאושרת לנשואין מאושרים. ומי שלא מאמין בזה, יכול לעקוב בימים אלה אחרי הזוג איינשטיין המורכב מאריק איינשטיין, לשעבר לשם, ומאילונה

כבר לפני ארבע שנים, כשהם התחתנו, היה אריק איינשטיין כוכב יפהפה ונערץ, ואשתו, הדוגמנית אילונה, היתה יפה עוד יותר, עוררה התפעלות בכל מקום אליו הגיעה.

החתונה שלהם היתה חתונת-הבוהימה הגדולה ביותר שהיתה בארץ. היא נערכה בבית הבימה, והגיעו אליה כל שחקני-התיאטרון הישראליים, שמילאו את המסדרונות ואת הבמה, ואכלו בכל פה את האוכל שהכין להם הצ'קק מכתית.

תישעה חודשים אחרי החתונה נולדה להם בתם, וארבע שנים לאחר החתונה עזב אריק את הבית. אילונה נשארה לבדה, עם הבת. הפירוד גרם לה זעזוע קשה. היא איבדה כעשרה קילו ממשקלה, הפכה צנומה מאוד, וחיוורת מאוד.

אבל הפירוד הזה לא נמשך זמן רב. השבוע חזר אריק הביתה ושם לחיות עם אשתו. אני מקווה שהשיבה תהיה לצמיתות, אם כי השבוע שוב ראיתי את אילונה לבדה בדיסקוטק, חיוורת, עצובה ורזה.

איך להצליח בצירומים

הכנימה אפילו, מרוב הכרת תודה, לרקוד עם הצלב. הוא הצמיד אותה היטב אל לבו, רקד איתה בהתלהבות עצובה, והבחורה לא הוציאה אף הגה מפה, משך כל הריקוד, כי בשביל להצליח בחיים ובתמונות צריך לסבול.

ואז, באחד הרגעים הקריטיים של הריקוד, ניגש אליה בחור צעיר, והוציא אותה מ' ידיו של הצלב שלה, והסביר לצלם שאשתו, זהבה ברלינסקי, שלחה אותו, את הבחור הצעיר, כדי להציל את בעלה האהוב מידי החטא.

הבעל המוצל לקח באנחה את המצלמה לידי, והלך להמשיך בעבודתו.

במסיבות-פורים שערך עמו סודל בכיור ביום הששי, היו רק אנשים יפים, היו שם המוני חתיכות יפהפיות, כוכבניות, שח' קניות, כוכבות, דוגמניות, וכל מלוויהן ה' נאמנים.

כולם הרגישו את עצמם מאושרים ו' שמחים, שרו ורקדו וחיורו ואהבו איש את רעותו, עד שהגיע למקום זאב ברלי' נסקר.

לזכותו של ברלינסקי אפשר לאמר המון דברים. אפשר לאמר שהוא שחקן מוכשר, גבר נבון ואדם אינטליגנטי. אבל אי-אפשר לאמר עליו, בשום אופן, שהוא דומה ל' חתיכה יפהפיה. ואפילו אי-אפשר לאמר עליו שהוא דומה למלוה שלה.

לכן נתן ברלינסקי לאשתו זכה ל' היטב בין הקהל, והחל לסקור את המצב, ולחשוב איך להתגבר עליו. הוא מצא. הוא לקח מצלמה, ניגש לאחת הבחורות היפות של הנשף ושאל אותה אם מותר לו לצלם אותה.

הבהורה נעמדה בפניה מתאימה, וברלי' נסקי עיון את המצלמה, עשה "טוק" וביקש לקחת עוד תמונה. הוא נראה מקצועי מאוד, והבחורה היפה עשתה את כל המאמצים ה' אפשריים כדי להיות פוטוגנית. כשהצילום נגמר הניח ברלינסקי את המצלמה, הוציא את פנקס הכתובות שלו, ושאל את היפה איפה היא גרה, ומה מספר הטלפון שלה, כדי לדעת לאן עליו לשלוח את התמונות, כמובן.

היפה נתנה את כל הפרטים ברצון, ו'

מנה שלא תראה אותי יותר. היא לא אמרה לי למה. התחלנו להיפגש בסוד, אבל לא היינו מרוצים מהסידור הזה. החלטנו לה' פסיק את היחסים בינו.

"אחרי שהפסקנו את היחסים, היא טסה ל' אביה, שהתגרש מאמה, ואני ראיתי שאני לא יכול לחיות בלעדיה, שאני אוהב אותה ו' נסעתי אחריה.

"עם אביה הסתדרתי מצויין. הוא אמר שהוא מרשה לנו להתחתן, ואני החלטתי לטוס חזרה ליוהנסבורג, כדי לבקש רשות מאימה. לקחתי מטוס, הגעתי ליוהנסבורג, ועוד לא הספקתי לדבר עם האמא שלה, כששני שוטרים עצרו אותי, והכניסו אותי לבית-הכלא.

"לפני התחלת המשפט פגשתי באימה, וכשסיפורתי לה שאנחנו רוצים להתחתן, היא אמרה שאם כך, אז היא גורא מצטערת. ושנעצרת בגלל אי-הבנה. עכשיו אנחנו מחכים לרשיון מיוחד. כי בדרך כלל אסור להתחתן עם קטינות."

מובן שהחתונה העתידה שינתה את מצבו המשפטי. הוא חדל להיות חוטף-קטינה, והפך סתם גבר מאורס, ובתור ש' כזה בוטלה נגדו התביעה המשפטית, ו' הוא שוחרר.

היא תפשה בזרוע ולא נתנה לו ללכת עד שהוא הסביר לה שהשמעות שהגיעו ארצה אמרו שהיא כבר בהריון, בחודש הרביעי, ולכן כשראו אותה רזה ודקה כמו תמיד, חשדו שהיא מסתירה את הבטן שלה מ' תחת למשקו, או שהיא ילדה את ילדה ב' חודש הרביעי, או שקרה לו משהו.

שמעונה מבחישה בכל תוקף את כל שלושת האפשרויות.

נורמן רוזווד כמובן לא הגיע ארצה לבדו. הוא לקח איתו את ידידו ג'ק ג'וזף שעזב בינתיים, את ידידתו ד'ליה אופיר. אתה הביא מישראל בביקורו הקודם. וכ' שג'ק ג'וזף הגיע ארצה הוא יצא עם ידידתה הטובה ביותר של שמעונה מימי מרגוליס, דוגמנית נאה הגרושה מזה שש שנים מ' בעלה, ועדיין לא התחתנה עם אף אחד, משום שהיא עדיין מחפשת את האהבה ה' אמיתית, הטהורה, שאינה תלויה בכסף ו' לא בשום דבר אחר.

כשמימי מרגוליס הגיעה למסיבת פורים בחברתו של אותו ג'ק, ושאלו אותה מדוע היא לא מחופשת היא ענתה: "אני כן מחזר פשת, התחפשות שלי זה ג'ק." למה היא התכוונה? איש לא יודע.

מפתה הקט'נות

מספר שבתאי עצמו על הפרשה: "פגשתי את הבחורה בפברואר, באמצעות חבר. לא תיארתי לעצמי שהיא כל כך צעירה, היא אמרה לי שהיא בת שמונה-עשרה, ואני האמנתי למה שהיא אמרה. היא ניראתה יותר מבוגרת.

"מההתחלה נקשרו בינו יחסים מצויינים. הלכנו קבוע, ואחרי זמן קצר גילינו ש' אנחנו מאוהבים עד טירוף. את האמא שלה

"שחקן כדורגל ישראלי הואשם בחטיפת ילדה בת חמש-עשרה" הודיעו באיחיות גדולות עיתוני יוהנסבורג. "ידיעה סנס' ציונית: קטינה שנד'יו לא מלאו לה חמשת עשרה הוסטה מהדרך הישרה על ידי שחקן כדורגל ישראלי" צעקו הכותרות בעיתונים אחרים.

חוגי הכדורגל רעשו, ובארץ לא ידעו מה לחשוב על שחקן הכדורגל שבתאי לוי,

Abduction allegation against soccer player Shabti Levi dropped

הכותרת בעיתון הדרומי-אפריקאי

הכרתי לאחר שלושה ימים. היא לא הזכירה את גילה של החברה שלי, היא רק ביקשה ממני להחזיר את הבת שלה הביתה לפני שתיים-עשרה בגילה. מובן שהסכמתי. "אחרי כמה ימים באה אלי הבחורה שלי בככי. היא אמרה שהאמא שלה דורשת מ'

(25) לשעבר שחקן הכוח מכוב ר'ג שעד שלא עזב את ישראל ועבר לשחק ב' אפריקה היה בחור צנוע ותמים, ולא דמה כלל למפתה קטינות. לא ידעו מה לחשוב, כי שום עתון ישראלי לא פירסם עד הרגע הזה את העניין.

מחייה

המתים

עונת-התאונות עדיין לא נגמרה. עוד התאונה של רב סגל בעיצומה, וכבר ירדה על משפחתו תאונה נוספת. כמה ימים לאחר שמכונתו התחפכה, והוא נפצע בידיו וב' רגליו, נסעה בת דודתו רות תקוע, יחד עם בעלה, יוסף תקוע, סגן המנהל ה' כללי של משרד-החוק. זה שנגראל קארל פון-הורן קרא לו בשמות כמו נחש וצפע, לירושלים, ובדרך, בשער-הניא איבדה ה' מכונית שלהם את שיווי-המשקל, סטתה מן הדרך, עשתה שני גילגולים באוויר ונשארה הפוכה על גבה. כל הנוסעים בה יצאו מ' מנה, בנס, בריאים ושלמים.

לדב סגל קרו ניסים אחרים: ביום ה' ראשון להיות בבית-החולים, הוא קיבל זר-ענף שהונח ליד מיטתו. ביום השני הגיע אליו שוב זר-פרחים, ומאחורי הזר עמד גזי חקק.

מי שלא יודע, אז גזי חקק היה האדם שהואשם בשריפת הדיסקוטק של דב. הוא נעצר עליידי המשטרה ל-48 שעות, ואחרי-כך שוחרר בחוסר הוכחות. מאז לא הורשה לבקר בדיסקוטק.

הידידות המחודשת שלו עם דב החלה בשעת התאונה. דב שכב פצוע ליד מכונתו, וגזי היה האדם הראשון שמצא אותו. הוא הרים אותו, אסף אסף אותו אל המונית שלו, דהר איתו אל בית-החולים, כדי ששם ירפאו אותו מפיצעי התאונה.

עכשיו הוא בא יום יום לבקר את הניצול שלו, מביא לו פרחים וסוקולדים. "עכשיו דוב הוא בשבילי יותר מאח", אומר גזי, ובצדק. כמעט אפשר לאמר שדב הפך כמעט לבנו, כי סוף-סוף הוא כמעט העניק לו את חייו.